

[Kai Moltke.]

man skulle undersøge. Hvis jeg skal begynde med den ende, ville det måske være en tanke, at man overvejede, at hvis en dommer afsagde en kendelse om, at der skulle foretages ransagelser, kunne man i det mindste tilsige den pågældende person til dette retsmøde og lade politiet ledsage ham til sin lejlighed, for jeg er da ikke sikker på, at man i tilfælde af, at den pågældende kunne bevise, at der intet nyt forelå, intet andet, end hvad der havde været offentliggjort i 1968 uden mindste påtale eller indgriben af nogen ansvarlig dommer på dette grundlag, ville være i stand til at afsige nogen kendelse om ransagning. Det er et enkelt punkt i retsplejeloven, der er tale om, og i de fremtidige sager — hvor jeg dog synes anklagemyndigheden står temmelig svagt — vil jeg da ikke håbe, at f. eks. den officer, der i Bornholms Tidende gav sin mening til kende om ufarligheden af de givne oplysninger, bliver afskåret fra at optræde som vidne ved, at han selv til den tid står som anklaget. Det ville dog sætte både domstole og retspleje i et noget særegent lys.

Dernæst til et par mere alvorlige ord om baggrunden. Det, som var galt, og dér, hvor det åbenbart glippede for både efterretningstjenesten og visse ansvarlige, var jo den uheldige historie med den central, som havde begravet sig under universitetet, og hvor ikke engang universitetets rektor vidste noget om, hvad der foregik. Jeg kan godt forstå, at når en sådan ting opstår, når alle blade slår noget sådant op — og det har jo sikkert været en vigtig central — så måtte der på en eller anden måde skaffes revanche. Men røbede man da ikke militære hemmeligheder, da man inviterede journalister fra de store anerkendte blade ned at se på åstedet, som ved denne lejlighed var afsløret? Jeg kan ikke indse, at man kan gøre forskel og sige, at gør man opmærksom på noget, som i 1968 har været offentliggjort, så bliver man stillet for anklagemyndigheden og for domstolen, men hvis man selv er med til bogstavelig talt at demonstrere faren, som vort fædreland befinder sig i, og inviterer journalister ned at se på en af de allermest hemmelige centraler, så er disse journalister og de, der indbød dem, sagesløse i den pågældende sag.

Der er mange ting, som man kunne fordybe sig i her, men jeg tror, man skal holde sig til det væsentlige. Somme tider trænger man til lidt lyrisk inspiration efter den ikke alt for opløftende debat her i folketingsalen, og jeg kom forleden dag til at mindes nogle linjer, som er skrevet af den tyske digter Heine: Jeg anerkender ethvert menneskes ret til at være og optræde stupidt, men det forekommer mig, at tyskerne har misbrugt denne ret.

Jeg kan ikke gøre for det, men jo mere jeg fulgte denne sag i alle dens etaper, des mere var jeg nødt til at give Heine ret. Nu kunne det ikke falde mig ind at sige, om det var efterretningstjenestens virksomhed, som fremkaldte disse minder om Heine hos mig, eller om det var mere ansvarlige personer, som fik mig til at mindes disse kloge og rigtige bemærkninger, men jeg må sige, at den konservative ordfører mindede mig om dem igen. Så vidt jeg kan huske, skrev hverken Vietnam-Solidaritets, Information eller Politisk Revy noget særlig konkret om disse militære centres art, som det var lovligt at bringe besked om i 1968. Men nu står minsandten den konservative ordfører, hr. Langkilde, og gør opmærksom på, at her drejer det sig om livsvigtige varslingscentraler. Sig mig engang, hvor er vi så henne? Her specificerer man opgaverne for centraler med angivelse af nogle byer på kortet. Ja men vil man så senere indkalde den konservative ordfører til at vidne om, hvorfra han har disse konkrete oplysninger om de pågældende centralers art?

Jeg bliver nødt til at slutte med et par bemærkninger om baggrunden. Vi tilstræber jo enhed i nordisk retspleje, og i fjor havde man en debat i det norske storting, hvor man oplæste et hemmeligt amerikansk cirkulære fra nordkommandoen. Hvad stod der her? Der stod først en skildring af, at hvis der opstod uro og krisetilstande, ville Amerika skaffe sig visse privilegier og opfordre myndighederne til at gribe ind, og så fortsættes der:

„Men hvis sådanne foranstaltninger skulle vise sig utilstrækkelige, eller dersom regeringen i vedkommende land skulle bede om hjælp, eller hvis USAs øverstkommanderende skulle være af den opfattelse, at regeringen i vedkommende